

cât mâine...?

Mariana Fulger

cât adevăr încape într-un ceas,
câtă întrebare,
câte brațe schițează regăsiri,
câte priviri sărutul,
când trenuri se scriu între azi și ieri,
din întâmplare în întâmplare,
și nu mai știi ești sau te scriu teii...
cât vis în vis, cât dor în dor
când stații dispar și nu mai înțelegi
care e fereastra prin care să privești,
ușa la care să bați?
ninge blând la țărm de mare
se adâncește sacralul,
se redefinesc stăpâniri,
soarele e un detaliu izbitor
în nestatornicia eliptică a speranței.
fecioară, pruncului tău, pace,
omului, înțelepciune,
ție, domnul meu, lumină.
când culci tâmpla pe genunchii mei
și-ți citesc în privire atâta poezie,
cât mâine încape în etern?

—
Copyright Mariana Fulger